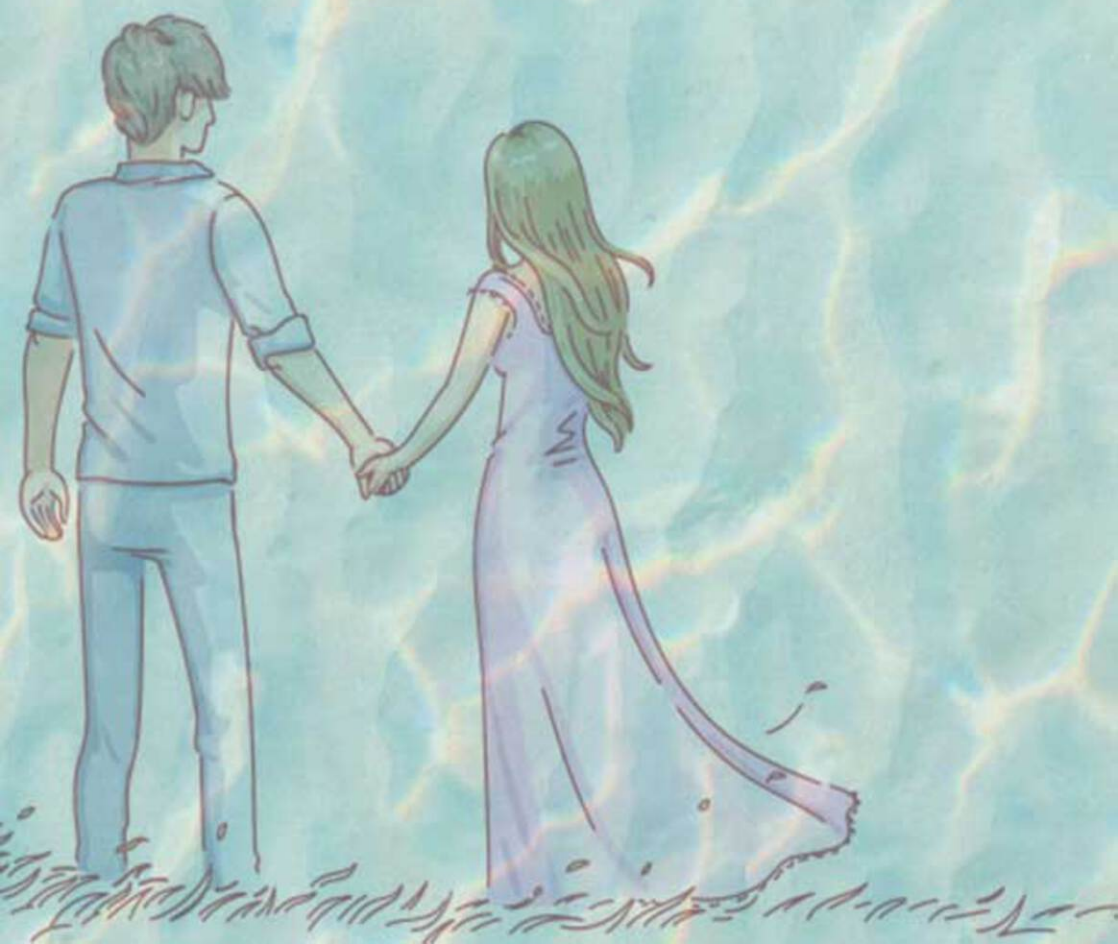

ရှင်ပိုင်း အချစ်သစ္စာ

အခန်း-၁

"မင်း ဘာလို့ ငါတို့ နောက်ကို လိုက်နေရတာလဲ။ မင်းကြောင့် ဘယ် လောက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ် ဆိုတာ မင်းသိလား။ ငါတို့ ဆီက ဘာလိုချင်လို့ လဲ"

ဦးယံဆီက ခပ်စိမ်းစိမ်း လေမုန်တိုင်းတွေ ချစ်ရိပ်ဆီကို ဦးတည် လာ နေပြီ။ အမည်မသိ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေက ရင်ကိုတမြေမြေ ထိုးဆွနေ တယ်။ ရက်စက်လိုက်တာ ဦးယံရယ်။ သူဆီက ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး။ ဒီ တိုင်းလေး ချစ်မိလို့ လိုက်ခိုးကြည့်နေရုံလေးပါ။ တစ်ဖက်သတ် ချစ်မို့လည်း စိတ်မနာဘူး။ ကိုယ်က စချစ်မိတဲ့ သူလေ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ရိပ်ရှေ့ကို တည့်တည့် လာပြီး အော်နေတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။

"ဟိုလေ ဟို ချစ်ရိပ်ဘာသာ ... "

"ဘာလဲ မင်းဘာသာ သွားတယ် ပြောမလို့ လား။ ဒါကလေးကွက် တွေ ရိုးနေပြီ။ မင်းကြောင့် ငါ့ချစ်သူနဲ့ တောင် ပြဿနာ ခဏခဏ ဖြစ် နေရတာ။ နောက်ဆို ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ "

shopping center လို လူထူထပ်တဲ့ နေရာမှာ လက်ညှိုးထိုး အော်ခံရ တာ ဘယ်သူက ခံနိုင်မှာ လဲ။ ခြေတွေလက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ အောင် ကြောက်နေပြီ။ မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်တွေက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ခကြွေကုန်ပြီ။ သူရှေ့မှာ ဆို အမြဲတမ်း ခေါင်းငုံ့ထားတတ်တဲ့ ချစ်ရိပ်ကို

မှ အနိုင်ယူတတ်သူကြီး။ သူ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်မိတဲ့ ချစ်ရိပ်အပြစ် ပါပဲ။

"အဟင့် အဟင့်"

ဒေါသတကြီး သူထွက်သွားတော့မှ ခံစားရသမျှကို အသံထွက် ဖောက်ထုတ်လိုက်တယ်။ အလွတ်ရနေတဲ့ ဖုန်းလေး တစ်လုံးကို ခေါ်လို က်တယ်။ မကြာပါဘူး ချက်ချင်းဆိုသလို ဖုန်းကိုင်တယ်။

"ပြော မိရိပ်"

"အဟင့် အဟင့်"

"ဘာဖြစ်တာလဲဟာ။ ငါ့ကို စိတ်ပူသေအောက် သတ်နေတာလား။ ခု ဘယ်မှာ လဲ။ ငါမပါဘဲ ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့ ဆို"

ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငိုသာငိုနေတယ်။ ဖုန်းထဲမှာ ကြားနေရတဲ့ ဘေး အသံများကို မှန်းကာ သူရှိနေတဲ့ နေရာကို လာခဲ့တယ်။ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ကားချင်းချိတ်မိမှာ လို အခါခါ ဖြစ်ရပြန်တယ်။ ဖုန်းထဲကနေ သူ့ရဲ့ တည်နေရာကို ကြည့်လိုက်ပြီး လိုက်ရှာလိုက်တယ်။ တွေ့ပါပြီ။ ဆိုင်တစ် ဆိုင်ရဲ့ ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ငိုနေတယ်။

"မိရိပ် ထထ ဒီမှာ ထိုင်ငိုနေရလားဟာ"

"အရှင်း ငါ့ကိုလေ ဦးယံက လူတွေရှေ့မှာ ဆူသွားတာ အဟင့်"

"ဘာ အဲဒီလူ ဘယ်မှာ လဲ။ သွားသတ်မယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ ဟာ သူ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အပြစ်ပါ"

လက်မောင်းကို ဆွဲထားပြီး ချစ်ပြနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရိပ်ကလေး ကြောင့် ခေါင်းတွေ ချာချာလည်သွားတယ်။ ဒီလောက်တောင် ချစ်တာ

လား။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သူကိုပေးမဲ့ ဆယ်ပုံပုံတစ်ပုံသာ ပေးရင်ကို အရူး တစ်ကောင်လို ပျော်နေမဲ့ ကောင်ပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော့် အချစ်တွေကို ကျ cancel လုပ်ထားတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူကို ချစ်နေရဖို့ က အဓိကပါ လေ။

"ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြရအောင်လေနော် ထ "

"ထလို့ မရဘူး ဒူးတွေကျိုးပြီး လမ်းလည်း လျှောက်မရဘူး"

"ဟင် နင်ကတော့လေ။ ဒါဆိုလည်း ကျောပိုးမယ် တက် "

ချစ်ရိပ်ရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ပေးနေတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေးပါပဲ။ သူက ကိုယ့်အတွက် အမြဲတမ်းရှိနေမဲ့သူ။ ကိုယ့်အတွက်ဆို ဘာမဆို လုပ်မယ့်သူ။ ခုလည်း လူတွေရှေ့မရှောင် အရှက်မရှိ ဂရုစိုက်ပြနေတယ် ။

"တော်ပါပြီဟာ လူတွေနဲ့ "

"အမလေး မမိရိပ် ဒီကျောက် ခင်ဗျားစီးနေကျပါဗျာ။ မူမနေပါနဲ့ ။ လူတွေရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘယ်သူမှ ထည့်စဉ်းစားမနေနဲ့ တက် "

ချစ်ရိပ် မျက်ရည်ကျမိပြန်တယ်။ လူတွေ ကြည့်နေတာကို သူက တော့ ဂရုစိုက်ပုံ မရဘူး။ ကျောပေါ်ကနေ သူ့ရဲ့ နားရွက် နှစ်ဖက်ကို ဆွဲ လိုက်တယ်။

"ဟာ ဒီကလေးမ ဒီအကျင့်က မဖျောက်ပါလား။ လွှတ်ချမှာ နော် "

"လွှတ်မချဘူး ဆိုတာ သိနေတယ်လေ "

ရန်ရှင်းက ချစ်ရိပ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ နာကျင်မှုပေးခဲ့သူ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ဆိုတာလည်း ယုံကြည်တယ်။ သူရှိနေရင်

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကို ချစ်လို့ မရတာကလည်း တကယ်ပဲ။ ဒါက အချစ်က မတရားဆာလား။ ချစ်ရိပ်ကပဲ မတရားတာလား။ တကယ်တော့ အချစ်ဆို တန်ပြန်သက်ရောက်မှု ရှိတယ်ဆိုတာ ရှားပါတယ်။ ကိုယ်မချစ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ ချစ်မရဘူးဆိုတာ သိနေတယ်လေ။

"ကဲ မိရိပ် ခါးပတ်ပတ်ဦး။ ပြီးတော့ ဒီမှာ နင့်စားလို့ ရအောင် မုန့်ထည့်ထားတယ်"

အစာအိမ်အောင့်တတ်တဲ့ ချစ်ရိပ်အတွက် သူက ကိုယ်ရံတော်ပါပဲ။ သူ့ကားထဲမှာ ချစ်ရိပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုရှိနေတတ်တယ်။ ဒါကလည်း ဟိုကလေး ဘဝတည်းကပါ။ သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ခေါင်းစည်းကြိုး ကလစ် မုန့်တွေကအစ ရှိနေတတ်တယ်။

"အေးဟ ငါလည်း ဗိုက်ဆာနေတာ ခုမှ သိတယ်"

"နင်လိုအရူးတော့ တွေးမတွေ့ဖူးဘူး။ ထမင်းအငတ်ခံပြီးတော့ကို အသည်းအသန်လိုက်တာ။ ခုတော့ မအီသွားဘူးလား။ ဟိုက ဆူတောင် သွားသေးတယ်"

စေတနာဒေါသနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ အသံတိတ်ဆိတ် သွားတော့ ချစ်ရိပ်ရဲ့ မျက်နှာကို အလိုလို ကြည့်မိသွားတယ်။ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းနဲ့ စိတ်ကောက်နေပြီ။

"ငါကျ ဒါလေးပြောတာနဲ့ စိတ်ကောက်တာလား မတရားဘူး"

"နင်ကနင်လေ ငါကို ငါ့ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ထက်တောင် နားလည်ပေးရမယ် မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ ဒီမျက်ရည်တွေ မြင်ရင် ကျုပ်ရင်ဘတ်ကို အက်ဆစ်နဲ့

ပက်သလို နာကျင်လွန်းလို့ တိတ်တော်မူပါ။"

စကားတခမ်းတနားနဲ့ ချောနေတဲ့ သူ အပြောတွေကြောင့် ချစ်ရိပ်မ ပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

"နင်အချို့ရည် သောက်ဦးမလား"

"အင်း"

ကားမောင်းနေတဲ့ ရန်ရှင်း ပါးစပ်ထဲ ပိုက်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ထဲ စားရတာကိုလည်း မရွံတတ်သူ။ ချစ်ရိပ်စားပြီး သား အစားတွေကိုလည်း စားတတ်သူ။ သူရှိနေရင် အလိုလို ပျော်နေမိ သူက ချစ်ရိပ်ပါပဲ။

"ဒီနေ့ ဖြစ်ခဲ့တာကို အမေကို မပြောနဲ့ နော် ပြောရင် နင့်ကို လည်ပင်းညှစ်သတ်မှာ "

"ဘယ်တုန်းက ငါ့ဆီက အန်တီကို တိုင်ဖူးလို့ လဲ။ နင်သာ ငါ့မေမေ ကို သွားသွားချွန်တာ "

"ဒါက နင့်ကယောကျ်ားလေးလေ။ မတော်လို့ အပေါင်းအသင်းမှားရ င် ပျက်စီးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ"

"ဪ နင်နဲ့ ပေါင်းရင်တော့ မပျက်စီးဘူးပေါ့။ ဟုတ်မှာ ပါလေ။ နို က်အောက်ထွက်တာလည်း နင်သင်တာ။ ဘီယာသောက်တာလည်း နင် မြှောက်ပေးတာ။ ကျောင်းလစ်ဖို့ အဖော်စပ်တာလည်း နင်ပဲ။ ခုလည်း မေမေက အလုပ်ကိစ္စခိုင်းထားတာ ခုနောက်ကျသွားပြီ။ ဘယ်လိုရှင်းရ မှာ လဲ မသိတော့ဘူး"

"ဟယ် တကယ်ကြီးလား။ ဒါဆို အန်တီကို ငါလိုက် ရှင်းပြပေးပုံ မယ်ဟာ "

"လိုက်ခဲ့ပေါ့"

အိမ်ကို ခေါ်ချင်လို့ ခေါ်လိုက်ခြင်းပါ။ သူနဲ့ နည်းနည်း ပိုနီးနီးနေရရ ကြည်နူးနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော်အချစ်က မြင်နေခွင့်လေး ရရုံလောက်ပါ ပဲ။ ကားပေါ်မှာ သီချင်းလိုက်ဆိုနေတဲ့ ကောင်မလေးက စောစောကငို နေတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်သလိုပါပဲ။ ချစ်ရိပ်ကို ကြည့်ပြီး အသည်းတ ယားယား ဖြစ်နေသူမှာ ကျွန်တော်သာ ဖြစ်နေတယ်။

"မမလေး ဆင်းပါ"

ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးနေပေမဲ့ ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ အိမ်ထဲကို ချောင်းကြည့်နေတယ်။

"ဟဲ့ အန်တီရှိလား"

"ဒါပေါ့ ရှိတာပေါ့"

အန်တီက ထွက်လာချိန်မှာ ရန်ရှင်းရဲ့ ရှေ့ ကာရပ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ကို ရိုက်မှာ စိုးနေတဲ့ ချစ်ရိပ်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်။

"အန်တီ အရှင်းကို မရိုက်ပါနဲ့ နော်။ မီးချစ်ကြောင့် သူ့အလုပ်ပျက်ရတာပါ"

"ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ မီးချစ်ရဲ့ ။ ဘာလို့ ရိုက်မှာ လဲ။ အလုပ်က ပြီးသွားပြီလေ။ သမီးဆီက ဖုန်းလာလို့ ဆို ကားမောင်း ထွက်သွားတာ။ အန်တီက မီးချစ်ဆီကဆို ဘယ်လောက် အလုပ်ရှုပ်ရှုပ် လွှတ်ပါတယ်ကွယ်"

"ဟင် ဒါဆို သူညာတာပေါ့။ ကောင်စုတ် လူညစ်"

လိုက်ရိုက်နေတဲ့ ချစ်ရိပ်ရဲ့ ရိုက်ချက်တွေကို မရှောင်ဘဲ အရိုက်ခံရတယ်ကို ပျော်နေမိတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်ကို မနာအောင် ချုပ်ထိန်းထားလိုက်တယ်။

"နင်ကလည်း ဟာ ငါကမေမေက မီးချစ်လေးကြိုက်တဲ့ ဟင်းလေး ချက်ထားတာ လာစားစေချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာမိတာပါ"

"ဟင်ဟုတ်လား ဒါကြောင့် ချစ်နေရတာ"

ရန်ရှင်းရဲ့ ပခုံးကို မနာအောင် ကိုက်လိုက်တယ်။ ဒီအကျင့်က ရန်ရှင်းအပေါ်မှာ သာ ပြုကျင့်တတ်တဲ့ အကျင့်လေးပါ။

ဒီအကျင့်လေးတွေအပေါ် သာယာကြည်နူးမှုတွေနဲ့ သံယောဇဉ်တွေ တိုးလာရတယ်။ ချစ်ရိပ်ကို ချစ်တာ စွဲလမ်းခြင်း မပါဘူး။ ငြိမ်းချမ်းတယ် ။ ဘာအပေါ်ယံ သီးသန့်ကိုမှ နှောင်ဖွဲ့မနေဘူး။ အရာရာတိုင်းကို ချစ်နေတာလေ။

ထမင်းစားခန်းကို တန်းပြေးဝင်သွားပြီး လက်ကို ဆေးနေတော့တယ်။ စားပွဲဝိုင်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို အားရပါးရ စားနေတယ်။ သူ့ရဲ့ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ငေးကြည့်နေမိတယ်။

"နင်က မစားဘူးလား"

"နင်မဝမှာ စိုးလို့ ပြီးမှ စားတော့မှာ "

"နင်ပြောပုံအရ ငါကပဲ မတရားစားမဲ့ပုံ ပေါ်နေပြီ။ ငါ့အဲဒီလောက် အစားမပုတ်ပါဘူး"

"မပုတ်လို့ သာပေါ့ လူကဖြင့် ဝက်ဖြစ်တော့မယ်"

"ဟင် တကယ်လား။ ဒါကြောင့်များ ဦးယံက မချစ်တာလား မသိဘူး"

"နင်ကလည်း ဟာ မရူးစမ်းပါနဲ့ ဟာ။ သူက သူချစ်သူနဲ့ လေ ဘယ်သူက ချစ်သူရှိနေရဲ့ နဲ့ တခြားမိန်းကလေးကို ချစ်မှာ လဲ"

"နင်က ချစ်သူရှိတာ ကျနေတာပဲ။ ဘယ်သူမှ လည်း မတည်တွဲဘဲနဲ့ များ လေကျယ်နေသေးတယ်"

"မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ။ သူကို မချစ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ တခြားမိန်းကလေးတွေ မတွဲတာပေါ့"

"ဘယ်သူလဲ"

ချစ်ရိပ်ရဲ့ မေးခွန်းကို ဘယ်တော့မှ ဖြေမှာ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်စကား တစ်ခွန်းကြောင့် သူစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမှာ ကို မလိုလားပါ။ တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရတာကို ကျေနပ်တယ်။

"နင်သိစရာမလိုပါဘူး"

"ဟွန်း"

လက်ဆေးနေတဲ့ သူကို မြင်တော့ ကြောင်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် စကားကြောင့်များ ထမင်းစား ရပ်သွားတာလား။

"ဘာလို့ မစားတော့တာလဲ"

"ဝမှာ စိုးလို့ "

ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး ချစ်ရိပ်ရဲ့ စကားကို ငြင်းဆန်နေမိတယ်။ ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုမှ ပြောမရတော့ပေ။ ချစ်ရိပ်ကို ဝသည် ဖြစ်စေ မလှသည် ဖြစ်စေ ကျွန်တော်အတွက် ချစ်စရာကောင်းနေမှာ ပါ။

"ငါ ပြန်တော့မယ်"

"နေပါအုံးဟာ။ ကျောင်းပြီးကတည်းက နင့်က ငါကိုရှောင်နေသလိုပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ အမေက စိတ်ပူနေမှာ စိုးလို့ "

"မပူပါဘူး ဒီအိမ်ရောက် နေတယ်သာ ပြောလိုက် ညအိပ်ချင်အိပ်လို့ တောင် ပြောလိမ့်ဦးမယ်"

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အမေက ရန်ရှင်းတို့ အိမ်ဆို အပြစ်တစ်စက်ကလေးမှ မပြော။ ရန်ရှင်းကိုဆို ချစ်ရိပ်ထက်တောင် ချစ်တယ်။ ရန်ရှင်းစကားကို အမြဲယုံတယ်။

"နင်သိပါတယ်ဟာ ဦးယံကို တစ်ညလေးခွဲ နေရရင်ကို မနေနိုင်ဘူးဟ"

"အမယ် ဟိုကဖြင့် အိမ်နီးချင်းမှန်းတောင် မသိဘူး။ ဒါကို သူပိုင်တဲ့ဆိုက် ပြောနေတယ်"

"နင်ကလည်း လိုက်ပို့ပါဆို မပို့ရင် ငါဘာသာပြန်မယ်"

စိတ်မြန်လက်မြန် ထပြန်မယ် လုပ်နေတဲ့ ချစ်ရိပ်လက်ကို ဆွဲထားလိုက်တယ်။ ဘာလို့ ဆွဲထားတာလဲ လွှတ်ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မိုက်ကြည့်ကြည့်နေတယ်။

"ခဏနေပါဦး ပေးစရာရှိလို့ ပါဟာ"

"ဒါဆိုမြန်မြန်ပေး"

အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတဲ့ ရန်ရှင်းကို လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ သူ့ဆီက လက်ဆောင်ရတယ် ဆိုတာ မဆန်းတော့။ သူ့မျက်စိထဲ သဘောကျ

တဲ့ ပစ္စည်းဆို ဝယ်လာတတ်တယ်။ မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်ကို ဝယ်ရမှာ ရှက်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့။

"ရှော့ ဟိုနေ့က ဖိနပ်လေးလှလို့ ဝယ်လာတာ"

"ဟာ လှလိုက်တာ ဒါလေး လိုချင်နေတာ ကြာပြီ။ အမေက မဝယ်ရဘူး ဆိုလို့ ဒါကြောင့် နင့်ကို ချစ်နေရတာ"

ရန်ရှင်းရဲ့ ကျောပေါ်ကို ခုန်တက်ရင်း သူ့ရဲ့ လည်ပင်းကို ကိုက်လိုက်တယ်။

"ဟာ ခွေးမလေး ဒီအကျင့်က သေမှ ပျောက်မှာ "

လည်ပင်းက သွားရာကို ကိုင်ပြီး အော်နေတော့တယ်။ လိုချင်တာကို ရလို့ မျက်နှာကို ပြုံးဖြိုးပြလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ဖိနပ်ကိုစီးပြီး ကားဆီကို ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။

ချစ်ရိပ်နောက်ကနေ အမီလိုက် ပြေးလာရတယ်။ ကလေးစိတ်မကုန်သေးတာကို ချစ်နေရပေမဲ့ ညဦးယံဆိုတဲ့ လူအပေါ် စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်နေတာကို စိုးရိမ်နေရတယ်။ ရန်ရှင်းကို ပြန်မချစ်ချင်နေပါ။ သူတစ်ပါးကြောင့် ရင်ကွဲခံစားရမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နတ်သမီးလေးကို မမြင်စေလိုပါ။

အခန်း-၂

ဝရန်တာကနေ အုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်ထားတဲ့ ဦးယံတို့ ခြံဘက် ငေးကြည့်နေမိတယ်။ မာနကြီးတယ် ပြောရမလား။ ရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်သူနဲ့မှ မရင်းနှီးတဲ့ ဦးယံက ချစ်ရိပ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့အိမ်မှာ သူရယ် ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးရယ် ဦးသောင်းဆိုတဲ့ ဦးလေးကြီးရယ်ကိုသာ တွေ့ရတယ်။

"ဦးယံ ပြန်မလာသေးတာလား မသိဘူး"

ခြံထဲကို ငေးကြည့်နေခိုက် ကားတစ်စီး ဝင်လာတယ်။ ဦးယံရဲ့ ကားဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ပျော်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပျော်တွေက ကြာကြာမခံလိုက်ပါဘူး။ လေနဲ့ အတူ လွင့်ပျယ်သွားတော့တယ်။ ကားထဲမှာ ထွက်လာသူက မမမိုးသားဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါမှ အိမ်ကို ခေါ်လာတာ မမြင်ဖူးပါ။ ဒီတစ်ခါခေါ်လာတာက ထူးဆန်းနေတယ်။ မမမိုးသားရဲ့ ပုခုံးကို ဖက်ပြီး ခြံထဲကို လိုက်ပြနေတယ်။

"မိုး ဒါက ကိုယ်တို့ နေရမဲ့ အိမ်လေ"

"ဘယ်သူက ပြောလဲ။ ဟိုကောင်မလေးက တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ သူနောက်ပါသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ"

"သူကို ကိုယ်သိကို မသိတာပါ မိုးရာ။ ယုံနော်။ ဒီနေ့တောင် အဲဒီကလေးမကို အော်ငေါက် ပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုဟာလေးလည်း မသိပါ

ဘူး။ ရူးရူးမူးမူး အရွယ်လေးပါ"

"ကောင်မလေး ကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့ ကိုကိုမှာ မိုးရှိနေတာ သိနေတာကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ ရိုးမှ ရိုးရဲ့ လား"

"ကိုယ့်ဘက်က ရိုးသားရင်ပြီးတာပဲ မိုးရယ်။ ကိုယ်တို့ လက်ထပ် ကြတော့မှာ ပဲ"

"မိုးလေ ကိုကိုကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးနော်"

"ကိုကိုကလည်း မိုးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တာပါဗျာ"

မိုးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ထားရင်း တစ်ဖက်အိမ် ဝရန်တာက ကောင်မလေးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒေါသနဲ့ အံကို ကြိတ်ထားလိုက်ရတယ်။ မိုးသိရင် ပိုသဝန်တိုနေမှာ ကို မလိုလား။ မိုးကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ။ မြန်မြန် လက်ထပ်ရဖို့ ကိုသာ စိတ်လောနေမိတယ်။ မိုးရဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာပေါ် အကြင်နာပန်းပွင့်များ ခြွေချလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးကို ရွဲ့ချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့် ထင်တယ်။ ကောင်မလေး ကျောပေးသွားတာကို မြင်လိုက်ရလို့ ကျေနပ်သွားတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်မှန်းမသိ အဲဒီကောင်မလေးအပေါ် အလိုလို စိတ်တိုနေတယ်။

"ရက်စက်လိုက်တာ ဦးယံရယ်။ ချစ်ရိပ်ကို ဒီလောက်အထိ ရွဲ့စရာ မလိုပါဘူး။ ချစ်ရိပ် အဖျက်သမားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးယံ ပျော်နေရင် ကျေနပ်နေသူပါဗျာ"

ချစ်ရိပ်ရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သူမြင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ချစ်ရိပ်ဆိုတာ မနာလိုမဲ့အစား ချစ်ရိပ်ရဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဦးယံတို့ အေးမြပါစေ ဆုတောင်းနေမဲ့သူပါ။ ခြေထောက်တွေက ဝရံတာကနေ ဘယ်လိုမှ ရွေ့လျားလို့ မရ။ တုန်ရီနေတဲ့ ခြေထောက်တွေကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်

တော့လို့ ထိုင်ချလိုက်ရတယ်။

"ငိုစမ်း ချစ်ရိပ် ငိုစမ်းပါ ဒါက အချစ်ရဲ့ သက်သေပဲ ငိုစမ်း"

မတားဆီးဘဲ ဆက်ကျခိုင်း နေလိုက်တယ်။ မှောင်မည်းနေတဲ့ အထိ ငိုနေလိုက်တယ်။ ဖုန်းရင်းတုန်းသံကြောင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

"အရှင်းပြော"

"ဟင် နင်အသံကြီးကလည်း ဘယ်လိုကြီးလည်း နေမကောင်းဘူးလား"

"ဟုတ်မှာ ခုဝရန်တာမှာ ထိုင်နေတာ"

"ဟင် ၉ နာရီ ထိုးနေတာတောင် ထိုင်နေတုန်း ဒီလောက် မရှူးစမ်းပါနဲ့ ဟာ။ ဒီလိုဆက်လုပ်နေရင် အန်တီကို တိုင်တော့မှာ နော်"

"မလုပ်ပါနဲ့ ဟာ"

"ငါ အခုလာခဲ့မယ်"

ချစ်ရိပ်အသံကြောင့် ထပြေးသွားချင်စိတ်ကို ထိန်းမရ။ သူ့အတွက် ဆို အမြဲတမ်း ပူပင်နေရတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို တစ်ခါတလေ သနားမိတယ်။

"မလာပါနဲ့ ဒီချိန်လာရင် အမေက မေးမှာ မနက်မှ လာခဲ့။ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး စိတ်ချပါ ဒါပဲနော်"

စကားအဆက်ဖြတ်ကာ ဖုန်းချပစ်လိုက်တယ်။ မတ်တပ်ရပ်ပြီး တစ်ဖက်ခြံကို ကြည့်မိတော့ ဝရန်တာမှာ ရပ်နေတဲ့ ဦးယံကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ချစ်ရိပ်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေမှန်း သိလိုက်ရတယ်။ နေ့လယ်က ပြောထားတဲ့ စကားတွေ နားထဲမှာ ပြန်ကြားလာရင်း အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်

ပြေး လာခဲ့တယ်။ ကြောက်လွန်းလို့ လက်ဖျားခြေဖျားများ တုန်ရီနေတယ်။

"ဘာလို့ လဲ ဦးယံက ငါ့ကို မုန်းနေပြီလား"

အဲဒီလိုတွေးတိုင်း ရင်ထဲက စိတ်ကောင်းခြင်းတွေ ပျို့အန်လာတယ် ။ အမုန်းတော်သာ ခံရရင် ရင်ကွဲရတော့မှာ ။ တွေးရင်း ဘေးခြံကို မျက်စောင်းနဲ့ တောင် လှည့်မကြည့်ရဲတော့။ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြံပြီး ချွေးတပြိုက်ပြိုက် ကျနေပေမဲ့ မဖွင့်ရဲတော့။ အဲဒီလောက်ကို ကြောက်ရတဲ့ ဦးယံကို ဘာလို့ ချစ်မိပါလိမ့်။

နေရောင်စူးစူးက မျက်နှာပေါ် လွှမ်းမိုးထားတော့ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ကျောပေးလိုက်တယ်။ တံခါးခေါက်သံကို မကြားချင်ပြုပြီး နေလိုက်တယ်။

"ချစ်ရိပ် ဧည့်သည် လာနေတယ်"

"ဘယ်သူလဲ အစောကြီး ပြန်လွှတ်လိုက်"

ရန်ရှင်းထင်လို့ စနောက်လိုက်တယ်။

"ဘေးအိမ်က သမီးရဲ့ "

"ရှင်"

"ဦးယံလား"

ကပ္ပာကယာထပြီး နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၈နာရီထိုးနေပြီ။ သွားပြီ။ အိပ်ရေးကြီးတဲ့ သူတစ်ယောက်လို့ ထင်တော့မယ်။ မျက်နှာသစ်ပြီး မှန်ထဲကြည့်လိုက်တော့ မို့အစ်နေတဲ့ မျက်ခွံတွေကို ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်မရတော့။ မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်လိုက်တယ်။

ခြေလှမ်းကို လူ့န္တရရ ဖြည်းညင်းစွာ လာခဲ့တယ်။ အရှက်ကွဲချင် တော့ သူနားအရောက်မှ ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲပြိုကျသွားတယ်။ သူ့ရင်ခွင် ထဲကို မဟုတ်ဘဲ ဆိုဖာပေါ်ကျသွားလို့ တော်သေးတယ်။ တကယ်ဆို သူ ဆီက လဲကျမှာ ဆိုပေမဲ့ ချစ်ရိပ်ကို ဖမ်းမထားချင်လို့ ရှောင်လိုက်မှန်း သိ နေတယ်။

"sorry ပါ ဦးယံ"

မျက်မှန်ကလည်း ကျသွားပြီမို့ ချစ်ရိပ် ပြန်မတပ်တော့ပါဘူး။ သူ ဘာများ ပြောမလဲ ဆိုတာသာ နားစွင့်နေလိုက်တယ်။

"မင်းနာမည်"

"ချစ်ရိပ်ချိုပါ"

"ဪ မင်းအလုပ် မရှိဘူးလား"

"ဟင့်အင်း အမေ့ဆိုင်မှာ ပဲ ကူရောင်းပေး နေပါတယ် ဦးယံ"

"ဘာလို့ ငါနောက်ကို လိုက်နေတာလဲ မရှက်ဘူးလား။ မင်းအမေ ရော သိလား"

"အမေ မသိပါဘူး။ အဲဒါက ... "

"မင်းအသက်ရွယ်နဲ့ ငါ့အသက်ရွယ် ဆယ်နှစ်လောက် ကွာနေတာ မင်းနဲ့ အသက်တူရွယ်တူ ချစ်ပါလား။ ခုတော့ ဟိုနေရာလည်း မင်း မျက်နှာ ဒီနေရာလည်း မင်းမျက်နှာ ငါ့အတွက်တော့ အနှောက်အယှက် ပဲ"

"ဒီလိုမရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဦးယံမှာ ချစ်သူရှိတာလည်း သိပါတယ်။ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပါစေတော့ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ လိုက်နေတာ မဟုတ်ပါ

ဘူး။ မရှက်တမ်း ပြောရရင် ဦးယံကို မြင်နေရရင်ကို ချစ်ရိပ် ပျော်လို့ ပါ။"

"ဟ မင်းပျော်ဖို့ အတွက်နဲ့ ငါ့နောက်လိုက်နေတော့ ငါ့ချစ်သူနဲ့ ပြဿနာတက်ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး အခုလာတာကလည်း ငါလက်ထပ်တော့မှာ မို့ မင်းကြောင့် တစ်ခုခု ပြဿနာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ပွဲ ပျက်ခဲ့ရင် မင်းကို ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဦးယံ ... ချစ်ရိပ် အဲဒီလောက် အောက်တန်းမကျဘူး အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ "

"မင်းက ပြောရတာမှတ်လို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သိက္ခာမဲ့လောက်အောင် တကောက်ကောက် လိုက်နေသေးတာပဲ မင်းလို မိန်းကလေးကို ဘယ်ယောက်ျားလေးက တန်ဖိုးထားမှာ လဲ စေတနာနဲ့ ပြောတာနော်"

"ခင်ဗျား စော်ကားလှပါလား။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဒီလို ပြောရလောက်အောင် အောက်တန်းကျလား။ ဘယ်သူ တန်ဖိုးမထားထား ထားထား ကျွန်တော်ထားတယ်"

ရုတ်တရက် ဝင်လာတဲ့ ရန်ရှင်းက လက်သီးလက်မောင်း တန်းပြီး ကြိမ်းဝါး နေတော့တယ်။ ငိုနေတဲ့ ချစ်ရိပ်ကို မြင်လေ သူ့ကို သတ်ချင်လေ ဖြစ်နေမိတယ်။

"မလုပ်ပါနဲ့ အရှင်းရယ်။ ငါ့ကို မသနားဘူးလား"

"နင့်ကိုသနားလို့ ဒီလိုလုပ်တာပေါ့ဟာ"

"မင်းက ဘယ်သူမို့လဲ။ ဒီလိုမိန်းကလေးကို ရွေးချယ်ရင် မှားမှာ နော်"

"

"ခင်ဗျားဗျာ ချစ်ရိပ် အချစ်နဲ့ မတန်လိုက်တာ။ ချစ်ရိပ်ဆိုတာ

ကျွန်တော်ကမ္ဘာ သူဘာဖြစ်နေနေ သူကိုရွေးချယ်လို့ ကျုပ်သေရမယ် ဆို ရင်တောင် နောက်မဆုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘဝင်သိပ်မြင့်မနေနဲ့ "

"အရှင်း"

"ဟုတ်တယ် သူက ကျွန်တော် လက်ထပ်သင့်ဆုံး မိန်းမ ရှင်းပြီလား။ သူသာ ခေါင်းညိတ်ရင် ok ပြီ။ ခင်ဗျားကို မသတ်ခင် သွားလိုက်တော့"

ရန်ရှင်းရဲ့ စကားတွေက အစိမ်းသက်သက် နားထဲကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာတယ်။ အံ့သြခြင်းတွေက လှုပ်ရှားမှုတွေကို အကုန်စက် သတ်လိုက်သလိုပဲ။ ရန်ရှင်းကို ကြောင်ကြည့်နေတယ်။ ရန်ရှင်းပုံစံက အရင်ကနဲ့ လုံးဝ ကွာခြားနေတယ်။

"ချစ်ရိပ်ချို ကိုယ်သွားမယ်။ မင်းနဲ့ ကိုယ် ပတ်သက်စရာ ဘာမှ မရှိ ဘူးနော်။ သတိပေးထားမယ်"

ချစ်ရိပ်ကို လက်ညှိုးထိုး သတိပေးပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ချစ်ရိပ် မှာ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး အခစားဝင်နေရတယ်။ ဦးယံ အထင်လွဲသွားမှာ ကို စိုးတဲ့ စိတ်နဲ့ လက်ကို ဆွဲထားလိုက်တယ်။

"ဦးယံ အထင်မလွဲပါနဲ့ နော်။ ချစ်ရိပ် ... အရှင်း အစားတောင်းပန် ပါတယ်"

ရန်ရှင်းမှာ ချစ်ရိပ်ရဲ့ အပြုအမူကို တော်တော် စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုတာ ကြင်အောင် လုပ်နေသူကိုမှ မာနမရှိ ဖက်တွယ်နေတယ်။ ညဦးယံက ချစ်ရိပ်ရဲ့ လက်ကို ခါချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မဲ့ပြုံးပြုံးပြနေ တယ်။ အဲဒီအပြုံးကို ကျွန်တော် တော်တော်ရွံ့ သွားတယ်။ ချစ်ရိပ်က တော့ သနားစရာ အရူးတစ်ယောက်လို အရှုံးပေးနေတယ်။

"ချစ်ရိပ် ... နင်ဟာ ဘာလို့ ဒီလောက် အောက်ကျို့နေရတာလဲ။ နင်

မမှားဘူးလေ "

"သူလည်း မှားမှ မမှားတာ။ သူတို့ နှောင့်ယှက်တဲ့ သူကို စိတ်တိုမိမှာ ပဲလေ "

"သူကိုချစ်နေတာ ဒုက္ခတွေဝေနေတာဟာ မချစ်ဘဲ နေကြည့်ပါလား "

"ဒါဆို နင်ဆိုရင်ရော မချစ်ဘဲနေနိုင်လား "

ချစ်ရိပ်ကို စိတ်သက်သာအောင် ဖြောင့်ဖျတ်တာက ကိုယ့်ကိုပြန်မေးမဲ့ မေးခွန်းဖြစ်နေရင် အစကတည်းက မမေးခဲ့ပါဘူး။

"ချစ်ရိပ်ရာ ... နင် "

ပခုံးကို လှုပ်ခါယမ်းနေရင် အဖြေရခက် နေတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေပုံကို မေမေနဲ့ အန်တီက ကြည့်နေတယ်။

"ဘာဖြစ်ကြပြန်တာလဲ "

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သားက ချစ်ရိပ် လက်မောင်းကို ကိုက်လိုက် လို့ ငိုသွားတာ "

"ဖြစ်ရမယ် ဒီကလေးတွေကတော့ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ။ တစ်စက် ကလေးမှ မပြောင်းဘူး "

လူကြီးတွေ မသိစေချင်လို့ ညာပြောလိုက်တယ်။

"ဟိုဘက်အိမ်က လူက သမီးနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ။ ပြန်သွားပြီ လား "

"သူနဲ့ သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သားနဲ့ သိတာ။ သား ဖုန်းနံပါတ် လာ တောင်းတာပါ "

"ဪ"

ချစ်ရိပ်ကတော့ ဘာစကားမှ ဝင်မပြောဘဲ ငိုချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်း
နေရပုံရတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်လေးကို ကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့် ပေးလိုက်တယ်။
ရန်ရှင်းတို့ ကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေကြတဲ့ မေမေတို့ ကို သတိမထားလို
က်ဘူး။

"မမရယ် ဒါကြောင့် ပြောပါတယ်။ သမီးနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးက သား
ပါဆို။ ခင်ခင်ကတော့လေ သားလေးနဲ့ သမီးကို မြန်မြန်လက်ထပ် ပေး
ချင်လှပြီ"

"ဗျာ"

"ရှင်"

မေမေနဲ့ အန်တီ ပြောနေတဲ့ စကားတွေကြောင့် နှစ်ယောက်သား တ
စ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့် ကုန်ကြတယ်။
ချစ်ရိပ်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ရန်ရှင်းကိုသာ ရန်လိုတဲ့
အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ဒီလိုအကြည့်တွေကို မပိုင်ဆိုင်ပါရစေနဲ့ ။ သူ
ဆီက အမုန်းတွေကို မသိမ်းပိုက်ချင်ဘူး။

"မေမေကလည်း ဒါက စနောက်စရာ မဟုတ်ဘူး "

"စနောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ သားနဲ့ သမီးက တစ်ယောက်
အကြောင်း တစ်ယောက် အကုန်သိနေကြတာ ဘာလိုသေးလဲ။ အချစ်လို့
တော့ မပြောနဲ့ နော်။ မင်းတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ငယ်သံယော
ဇဉ်နဲ့ တင်ကို လက်ထပ်လို့ ရနေပြီ"

"မေမေကလည်း "

ချစ်ရိပ်ကတော့ စိတ်ညစ်တာကြောင့်လား။ စကားတစ်လုံးမှ ပြန်မ

ပြောတော့။ သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော်မှာ သာ
ရင်တစ်လုံး မီးတောက်နေပြီ။ သူ့ကို မပိုင်ဆိုင်ရချင်နေ ညှိုးငယ်နေတာ
ကို မမြင်ချင်ပါ။

"ဒါကို အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြောကြပေါ့။ မေမေ ပြန်ရအောင်လေ"

"သားကလည်း အခုမှ လာတာကို"

"အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်လေ"

မေမေကို ပြန်ခေါ်နေလိုက်တယ်။ ကြာလာရင် ချစ်ရိပ် ပိုစိတ်ညစ်ရ
မှာ ။

"ချစ်ရိပ် ပြီးမှ ပြန်လာမယ်"

မေမေရဲ့ လက်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်
ရောက်ချင်း မေမေက တစ်ခုခုကို စစ်မေးချင်တဲ့ ပုံစံ ပေါ်နေတယ်။

"ရန်ရှင်း မင်းက ချစ်ရိပ်ကို လက်မထပ်ချင်တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဆို မချစ်တာလား"

"မဟုတ်ဘူး မေမေ"

"ဒါဆို ဘာလိုသေးလဲ။ မေမေကို အထွတ်တက်မယ် မကြုံနဲ့ မေမေ့စိ
တ်ကို သိတယ် မဟုတ်လား"

စကားတစ်ခွန်းမှ မဟရဲအောင်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတယ်။ မေမေကို
လည်း မလွန်ဆန်ရဲ့။ ချစ်ရိပ် လက်မထပ်ချင်တာလည်း သိနေပြန်တယ်။
တစ်ယောက်တည်း ဗျာများ နေပြီ။ ချစ်ရိပ်ဆီက ဘယ်လို စကားထွက်
လာဦးမယ် မသိရသေးဘူး။ သူ့သာ စိတ်ဆိုးသွားရင် ဒုက္ခပါပဲ။

ဦးယံဆီက စကားများ နဲ့ တစ်ခုလုံး ဆို့နှင့်နေရပါတယ်ဆို လူကြီးတွေ စီစဉ်တဲ့ ကိစ္စက တမှောက်။ ရန်ရှင်းကို ဒါမှ သိလိမ့်မယ်လို့ ကြိုးဝါးထားလိုက်တယ်။ ဦးယံတို့ အိမ်ဘက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့မကြည့်ရဲတော့တဲ့ အဖြစ်မို့ လိုက်ကာကြားက ချောင်းကြည့်နေမိတယ်။ လူတွေ ရှုပ်နေတယ် ဆိုတော့ စေ့စပ်ပွဲက မကြာတော့ဘူး ထင်တယ်။ တွေးနေရင်း မျက်ရည်များက ဝဲတက်လာတယ်။ ကိုယ်ချစ်နေသူ တစ်ယောက် အမြဲပျော်ရွှင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ တင် ပျော်အောင်နေကြည့်တယ်။ မမမိုးသာ ဖြစ်လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေးဖူးပေမဲ့ ဒါက မနာလိုစိတ်မကင်းလို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ် လိုက်တယ်။

"ဒေါက် ဒေါက်"

"ချစ်ရိပ် ငါပါဟ။ တံခါးဖွင့်ပါဦး"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ။ ပြန်တော့"

ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောပစ်လိုက်တဲ့ ချစ်ရိပ်စကားက ပြောသူအတွက် ဘာမှ မဟုတ်ပေမဲ့ အပြောခံရသူအတွက် ရင်ကွဲမတတ် နာကျင်သွားရတယ်။ တံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်ထားရင်းက အားအင်တွေ ခန်းခြောက်ကုန်တယ်။ ပြောရက်လိုက်တာ ချစ်ရိပ်ရယ်။ မေတ္တာတွေအပြည့်နဲ့ ဝင်လာတဲ့ သူကို ခြေဆောင့်ကန်လိုက် သလိုပါပဲလား။ ဒါပေမဲ့ နင်မမှားပါဘူး။

"ခဏလေးပါဟာ။ မေမေတို့ ပြောတဲ့ ကိစ္စကို နင့်စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်။ ငါဘယ်တုန်းကများ နင့်စိတ်တိုင်းကျကို ဆန့်ကျင်ဖူးလို့ လဲ"

"ဒါဆို ဝင်ခဲ့"

ဒီစကားက ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အားဆေးပါပဲ။ သူများ အတွက်တော့ ဒီစကားမျိုးက အမိန့်ဆန်ပါတယ်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက် ချိန်မှာ ပဲ ရင်ထဲကို ဟာခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြတင်းပေါက် လိုက်ကာ ကြားက ဘေးအိမ်ကို ချောင်းကြည့်နေတဲ့ ချစ်ရိပ်ကြောင့် ဆွံ့အသွား တယ်။

"ပြော"

"နင်နဲ့ ငါကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြစ်ချင်လဲ"

"ငါကတော့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ ဒီကိစ္စကို နင့်အနေနဲ့ ရအောင် ငြင်းပေးပါ။ တကယ်လို့ ဒီကိစ္စသာ တကယ်ဖြစ်လာရင် ငါ့ခန္ဓာကို ပိုင်ရုံ ကလွဲပြီး ငါ့စိတ်ကို တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အဆစ်က နင့်ကိုပါ စိတ်နာသွားလိမ့်မယ်"

"အေးပါ နင့်စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရပါ့မယ်။ ဒီမှာ နင့်အတွက် ငါ ကိုယ်တိုင် မုန့်လုပ်လာတာ စားလိုက်နော်"

"ငါ စားချင်စိတ်မရှိဘူး"

"နင်ကလည်း ဟာ ဒါလေးတောင် ငါ့အတွက် မဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင် ဘူးလား"

"ဟင်း ... အေးပါ စားပါ့မယ်"

သူစိတ်ကောက် နေသေးမှန်းသိလို့ ချောနေရတယ်။ စိတ်ကြာကြာ မ ကောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး။ ပြီးတော့ အစားမက်တဲ့ မိန်းကလေး။ ရ ယ်ရင် အားရပါးရ ရယ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး။ ရှက်တယ်ဆိုတာ ဘာ မှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေး။ ဆိုးနွဲ့လွန်းတဲ့ မိန်းကလေး။ နံ့အာလုပ်တတ် တဲ့ မိန်းကလေး။ အဲဒီလို ချို့ယွင်းချက်တွေနဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ မြတ်နိုး

နေမိတယ်။ ဒီအပြုအမူတွေကလည်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အတွက်သာ ဖြစ်နေတယ်လေ။ ရန်ရှင်းကိုဆို ဘယ်တုန်းကမှ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို မြင်မယ်မထင်ပါဘူး။

ခုလည်း မစားဘူးပြောပြီး ပလုတ်ပလောင်း စားနေတယ်။

"နှုတ်ခမ်းတွေ ပေနေတယ် ခဏ"

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ ပေနေတဲ့ မုန့်တွေကို လက်နဲ့ သုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ရေသံဘူးကိုပါ ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

"ခုမှ အဆာပြေ သွားတော့တယ်။ နင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမဲ့ ကိစ္စကြောင့် ထမင်းမစားဘဲ အမေကို ဆန့်ကျင်နေတာ အမေကသိတောင် မသိဘူးဟင်း"

"နောက်ဆို အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ နော် ကိုယ်က အစာအိမ်ကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ကို ပြောရနေတာပဲ"

"အေးပါ။ ပြီးတော့ ဦးယံကိုလည်း ရန်မရှာပါနဲ့ ဟာ။ နင့်နဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်တာက ငါနဲ့ ဖြစ်သလိုပဲ"

"အေးပါ။ ငါ့သူငယ်ချင်းက ချစ်တဲ့ သူဆိုတော့ ငါလည်း မချစ်လည်း အောင့်နမ်း ရမှာ ပေါ့ဟာ။ မနက်ဖြန်ကျ ငါတို့ စိုက်ခင်းဥယျာဉ်ထဲသွားမှာ လိုက်မှာ လား"

"good good"

လက်မနှစ်ချောင်းစလုံး ထောင်ပြီး ထောက်ခံနေလေရဲ့ ။ သူသွားချင်တဲ့ နေရာဆို မွန်းကြပ်နေတဲ့ စိတ်တွေ ပြေလျော့လိုလျော့ငြား ဖန်တီးပေးချင်တယ်။ သူက ကျွန်တော်ရဲ့ အသည်းတစ်ခြမ်း မဟုတ်ဘူး ။ အသည်းတစ်ခုလုံးပါ။ သူသာ မရှိရင် ကျွန်တော် ရန်ရှင်းဆိုတာ ရှိလာမှာ မ

ဟုတ်ဘူး ။
